

Publicerad 2006-05-17 00:36 av Galaxer

"Det är glädjande att se att du ler igen.", sa doktorn.

"Det är bara en mask min käre vän, bara en mask.", svarade clownen.

Död åt oss.

När den vise ställer sig i fronten för att offra sitt liv för sin käraste så skiner något större än livet igenom. Ett oförståeligt sätt att leva och tänka bryter ner väggar av självklarhet som tagit år att mura upp. Vingarna på ryggen sträcker ut sig och skyn öppnar sig till dennes förfogande.

Det är svårt att greppa men inom oss så finns en vilja till att leva och en rakt och synlig passage till döden. Den dag vi föds så vänds timglasets och livet sipprar ur oss. Det är så enkelt att leva men så fruktansvärt svårt att omfamna.

Oftast så gråter jag mig till sömns. Rikheten av mina tårar och känslorna som kommer med dem gör att jag kan förlåta mig själv för att jag lever. Om jag mår dåligt så betyder det att jag godkänner mitt jag trots mina brister som är många och mörka. Du sträcker ut dina armar efter mina minnen men vad jag behöver är din omfamning.

Det är en balansgång i att acceptera hur jag är mot dig och hur du är mot vad du tror är oss. Vi gräver aldrig djupare än ytan och det är en trygghet i att inte göra något som skulle skaka den grund vi står på. Jag är en sadist mot mig själv och du är min fångväktare.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Galaxer med Poeter.se id #8245 innehar upphovsrätten